

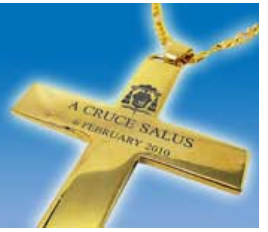
วันพุธรับเถ้า ปี ค.ศ. 2013

(วันที่ 13 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 2013)

พี่น้องที่รัก วันนี้เราเข้าสู่เทศกาลใหม่ซึ่งเป็นช่วงเวลาแห่งการกลับใจใช้โทษบาปและการทำพิธีกรรม ในเทศกาลพิเศษนี้เราทุกคนถูกเรียกให้คืนดีกับพระเจ้า ในพระคัมภีร์เวลาใครทำบาปและสำนึกผิด เขามักจะสวมผ้ากระสอบ แล้วเอาฝุ่นดินและขี้เถ้าโรยบนศีรษะเพื่อแสดงว่าเขากลับใจและต้องการคืนดีกับพระเจ้า ดังนั้น การรับเถ้าของเราในวันนี้จึงเป็นสัญลักษณ์แสดงว่าเราตระหนักว่าเป็นคนบาปและต้องการพระหรรษทานและพระเมตตาจากพระเจ้าเพื่อจะได้หลุดพ้นจากสภาพที่น่าสงสารนี้

ในบทอ่านแรกซึ่งมาจากหนังสือประกาศกโยเอล พระเจ้าทรงเรียกร้องประชากรของพระองค์ซึ่งรวมทั้งเราทุกคนที่อยู่ด้วยให้กลับไปหาพระองค์ด้วยสุดจิตสุดใจ ด้วยการจำศีลอดอาหาร และด้วยการร่ำไห้ และไว้ทุกข์คร่ำครวญ และพระองค์ยังกระซิบให้เราฉีกใจของเรา ไม่ใช่ฉีกเสื้อผ้าซึ่งเป็นสิ่งของภายนอก (เทียบ ยอล2:12-13) พูดอีกอย่างหนึ่งก็คือ เพื่อแสดงว่าเราเป็นสำนึกผิดอย่างแท้จริง พระเจ้าทรงเรียกร้องให้เราเปลี่ยนแปลงจากภายในซึ่งเป็นการเอาสิ่งที่ไม่ดีต่างๆ ซึ่งอยู่ในส่วนลึกของจิตใจของเราออกไปให้หมด สิ่งหนึ่งเราควรจำไว้เสมอคือ พระเจ้าของเรา **“ทรงเมตตาและกรุณา ไม่ทรงโกรธง่าย ทรงเปี่ยมด้วยความรักมั่นคง”** (ยอล2:13) พระองค์จะไม่ทรงลงโทษเรา ถ้าเราหันหนีจากบาปและกลับมาหาพระองค์ด้วยจริงใจ พระเจ้าของเราไม่ได้ทรงเป็นพระเจ้าแห่งการลงโทษ แต่ทรงเป็นพระเจ้าแห่งความรักสำหรับผู้พยายามเดินในหนทางแห่งความชอบธรรมอย่างซื่อสัตย์

ในบทอ่านที่สองนักบุญเปาโลเรียกร้องเราในนามของพระเยซูเจ้าให้กลับมาคืนดีกับพระเจ้าเช่นกัน ท่านบอกว่าพระบิดาเจ้าทรงส่งพระเยซูคริสตเจ้าพระบุตรเพียงพระองค์ลงมาเพื่อสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขนเพื่อความรอดพ้นของเรา พระองค์ผู้ปราศจากบาปทรงแทนที่เราและทรงถูกกระทำประหนึ่งว่าเป็นคนบาป เพื่อที่เราจะกลายเป็นผู้ชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้า (เทียบ 2 คร5:21) ความตายบนไม้กางเขนของพระเยซูเจ้าได้ชดเชยและทดแทนความตายซึ่งเป็นผลของบาปที่เราแต่ละคนสมควรจะได้รับ ดังนั้น เวลานี้จึงเป็น **“เวลาที่เหมาะสม”** (2 คร6:2) ที่เราจะแสดงความกตัญญูรู้คุณต่อพระองค์โดยการพยายามเดินในหนทางแห่งความชอบธรรมเพื่อว่าสักวันหนึ่งเราจะมีส่วนร่วมในความรอดพ้นที่พระองค์นำมาให้เราด้วยพระหรรษทานและการสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขน

เราสามารถเดินในหนทางแห่งความชอบธรรมได้อย่างไร? ในพระวรสารวันนี้พระเยซูเจ้าทรงตอบคำถามนี้โดยชี้ให้เราเห็นว่าศิษย์ของพระองค์ต้องไม่ปฏิบัติศาสนาแต่เพียงภายนอก แต่ต้องเข้าถึงจิตตารมณ์ของข้อกำหนดทางศาสนาเหล่านั้นด้วย พระองค์ไม่ทรงเห็นด้วยกับคนที่ปฏิบัติศาสนาเพื่อให้เห็นคนอื่นได้เห็น พระองค์ทรงบอกพวกเขาได้รับรางวัลผ่านทางคำชมและคำสรรเสริญจากคนอื่นแล้ว ดังนั้น พวกเขาไม่จำเป็นต้องรับรางวัลจากพระบิดาเจ้าสวรรค์อีกต่อไป สำหรับเราผู้ซึ่งเป็นศิษย์ของพระองค์ เราต้องทำกิจศรัทธาต่างๆ เพราะกิจการเหล่านั้นเป็นสิ่งที่ดีและควรทำ เราทำเพราะเรารักพระเจ้า อยากคืนดีกับพระองค์และอยู่ใกล้ชิดกับพระองค์มากยิ่งขึ้น หลายสิ่งหลายอย่างเราสามารถทำแบบส่วนตัวก็ได้ อย่างเช่น ถ้าเราจะทำบุญให้กับวัดหรือให้ทานแก่คนที่เป็นทุกข์เดือดร้อน มือซ้ายของเราต้องไม่รู้ว่ามือขวาของเรากำลังทำอะไร นั่นคือ ทำแบบเงียบๆ และลึกลับสิ่งนั้นไปซะ หรือว่าถ้าเราต้องการอธิษฐานภาวนาเพิ่มขึ้นในช่วงเทศกาลมหาพรต เราไม่จำเป็นต้องไปสวดในวัดในช่วงที่มีคนเยอะ เพื่อให้คนอื่นเห็นเรา เราสามารถสวดแบบส่วนตัวในห้องนอนของเรา หรือในสถานที่ที่เงียบๆ การอธิษฐานภาวนาของเราจะไม่เล็ดลอดไปจากสายพระเนตรของพระบิดาเจ้าสวรรค์อย่างแน่นอน ถ้าเราต้องการจำศีลลดอาหาร เราต้องไม่ทำมากจนทำให้เราซูบผอมจนผิดปกติ ซึ่งจะ使人อื่นรู้ว่าเรากำลังทำพิธีกรรมนี้อยู่ การจำศีลลดอาหารเป็นเรื่องดีเพื่อควบคุมความปรารถนาฝ่ายเนื้อหนังของเรา แต่เราต้องทำในระดับที่พอเหมาะและไม่ทำให้ร่างกายผิดปกติมากเกินไป เพื่อว่าจะไม่มีใครนอกจากพระเจ้าเท่านั้นที่รู้ว่าเรากำลังทำสิ่งนี้อยู่ แล้วพระเจ้าจะตอบแทนน้ำใจดีของเราเป็นร้อยเท่าพันทวี

จงคืนดีกับพระเจ้า หันหนีจากบาปและกลับมาหาพระองค์ สิ่งเหล่านี้แหละคือสิ่งที่เราต้องทำในเทศกาลมหาพรต ให้เราใช้ช่วงเวลา 40 วันที่พระเจ้าประทานแก่เราเป็นพิเศษนี้เตรียมตัวเราให้พร้อมสำหรับการฉลองการกลับคืนพระชนมชีพของพระเยซูเจ้าในวันปัสกา จำไว้เสมอว่าถ้าเรามีส่วนในพระทรมานของพระเยซูเจ้า เราจะมีส่วนในพระสิริรุ่งโรจน์แห่งการกลับคืนพระชนมชีพของพระองค์ด้วยเช่นเดียวกัน **ขอพระเจ้า**

อวยพรพี่น้องทุกคน